

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

Religionis virtus, quæ in Deipara elucet, num. 11

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

- Method.* magnitudinem, & pretium inæstimabile, Methodius oratione in hypapantem, Thefauri metaphora aptè indicasse videtur, cum eandem illis verbis affatur: *Salus dilectionis Dei Thefaurus.* & S. Antoninus 4. par. tit. 15. cap. 24. agens de processione, quæ in Ecclesia fit in honore Deiparæ: In die Purificationis inquit candelas accensas gestamus in manibus. Lunc ardentissimæ charitatis Virginis designantes, & eam in nostris operibus habere proferentes, hæc ille Quare S. Bernardinus tomo secundo sermo. 51. art. cap. 2. *Virgo, inquit, semper habuit continuum aspectum ad Dei beneplacitum, promptumque consensum, semper gerebat in mente beneplacita divina adimplere ita S. Bernardin. Et S. Bonaventura in speculo ca. 4. eleganter præstantiam charitatis Deiparæ erga Deum ex verbis illis: Magnificat anima mea Dominum, ab eadem Deipara prolatis, sic probat: anima, inquit, quod amat, hoc magnificat. & in hoc exultat, idcirco anima MARIÆ Deum decentissimè magnificavit, & in Deo firmissimè exultavit, quia Deum excellentissimè amavit, de cuius amore Hugo de sancto Victore, Quia, inquit, in corde eius amor Spiritus sancti singulariter ardebat, ideo in carne eius Virtus Spiritus sancti mirabilia faciebat. hæc Bonaventura. Eandem Hugonis sententiam citat D. Thomas opusc. 8. Atq; hæc de Deiparæ virtutibus theologicis.*

VIRTUS RELIGIONIS IN
Deipara.

Religio Deipara. Ambros. **S**icut ut nonnullas ex reliquis Deiparæ virtutibus percurramus, initium ducemus à religione, quæ hominem ad divinum cultum ordinat, quam Ambrosius sub devotionis nomine lib. 1. de Abraham Patriarcha c. 2. testatur virtutem esse ordine primam, & cæterarum fundamentum, meritoque Deum eam ab Abraham primam exegisse, cum dixit: *Exi de terra tua, & cognatione tua, & de domo patris tui.* quamque D. Thomas 2. 2. q. 81. art. 6. inter alias virtutes morales præeminere affirmat. Hujus vero Religionis insignis exemplar Deipara omnibus dedit, cum tertio suæ ætatis anno ad templum præsentata, & à parentum divulsæ gremio, divino obsequio mancipata est, ibique infantie, ac pueritiæ ætatem spiritibus rebus vacans, in sanctis sanctorum, ut supra diximus, traduxit religiosissimè: quod ubi deus cap. 8. ostendimus, qua in te dum reli-

dicta parentum domo à seculari strepitu aliena, in Templo uni Deo vacat, vitæ etiam religiosæ specimen quoddam nobis exhibuit, ut cap. 37. dicemus, ubi eam castitatem, paupertatem, & obedientiam, quæ ad tria religionis vota spectant, sanctissime coluisse ostendimus, & ex Cathusiano 1. sent. dist. 16. quæ st. 2. post filii Ascensionem illud felicissimum collegium centum viginti virginum eius obsequio & regimini deputatarum sapienter instruisse referemus, quod in eodem cap. 31. admodum venustissime fuisse, uberius demonstrabimus. Nec mirum eius in Deum religio, atque pietas enituit in sollicita Christi Dei, & hominis educatione, & obsequiis erga eundem, usque ad eius crucem qui forti animo præsens astitit, exhibitis: quam sollicitudinem, satis præ se tulit cum filium duodennum, qui ea incia in templo remanserat, dolens in Ierusalem reverbera triduo diligenter quæsit, & tandem læta invenit.

Legis item divinæ servandæ in his, quoque ad quæ minime tenebatur, fuit studiosissima, purificationis legem sponte subivit; quod infra & cap. item 37. uberius demonstrabimus. Templum quotannis ex Nazareth cum filio statotis in lege temporibus non sine longi itineris labore adire solebat, quamvis ea lege mulieres minime tenebantur, sed soliviri, juxta illud Exod. 23. Ter in anno apparebit omne masculinum tuum coram Domino Deo tuo. Quod si religionis virtus in templorum constructione: ac dedicatione, & in oblationibus elucet, quanta fuit Virginis religio, quæ anima & corpus suum templum Spiritus sancto dicavit, quod Dei filius sua in habitatione consecravit? quæ filium suum in die Purificationis Deo Patri oblationem gratissimam juxta ac dignissimam obtulit? Huc etiam referri possent orationis eius sublimitas, atque præstantia. Sed de hac aliquando fusius infra in hoc capite agemus.

Actus vero octo Beatitudinum, de quibus Matthæi cap. 5. in sermone Domini in monte, cum sint perfecti actus virtutum disponentes ad æternam, & cœlestem beatitudinem; quomodo perfectissime fuerit in Virgine, probat de singulis Alb. Mag. apud S. Antoninum 4. parte titulo 15. cap. 24. §. 1. quem consulat, qui volet. Nos enim peculiarem de his beatitudinibus disputationem non instituimus; quod multa, quæ de his, dici possent in his, quæ de

de virtutibus Deiparæ differemus continen-
tur, itaque ad virtutes Deiparæ Cardinales ac-
cedamus.

VIRTUTES CARDINALES QUÆ
in Deipara elucet.

*Virtutes
cardinales
quomodo
perfectissi-
mæ De-
para exi-
stunt.*
Alber.

12 **Q**UATUOR porro virtutes Cardinales
in Deipara singulari ratione emicabāt
quas Albertus apud S. Antonium 4. parte tit.
15. c. 17. § 4. asserit in ea fuisse perfectissimas
hoc est, ut ipse loquitur per modum patriæ, &
ut purgati animi non quidem simpliciter, sed
medio modo inter statum viatorum, & com-
prehensorem: nam quantum ad actuum perfe-
ctionem habuit per modum patriæ sine ali-
liqua pugna contrariorum sed quantum ad
merendi conditionem habuit per modum via-
torum. ex quo colligit S. Antonius loco ci-
tato Deiparam in virtutum actibus omnem
puram creaturam superasse, Angeli enim, in-
quit ipse, in patria habent virtutes inamissibi-
les sed non meritorias præmi essentialis: via-
tores homines habent, virtutes meritorias, sed
(si confirmatos in gratia excipias) amissibiles:
Beata autem Maria habuit cum Angelis virtu-
tes inamissibiles: cum sanctis viatoribus meri-
torias, & sic etiam excellentius cunctis habuit.
hæc S. Antonius. Adde eam superasse etiam
in hoc sanctos in gratia confirmatos; tum
quia virtutes omnes habuit in gradu abiq; cō-
paratione majori, quàm illi; tum etiam, quia
virtutes Deiparæ nullum peccatum sibi con-
trarium, ne veniale quidem, vel levissimum cō-
patebantur, ac reliqui sancti, quamvis in gra-
tia confirmati, aliquid veniale interdum com-
mittebant. Ex hoc etiam inferitur, non fuisse
in Deipara continentiam sub ea ratione, qua
ex D. Thoma 2. 2. q. 155. art. 4. importat resi-
stentiam rationis ad concupiscentias pravas.)
quas juxta Aristotelem lib 7. Ethic. cap. 9. cō-
tinentes patitur.) cum dicat quid imperfectum
convenientia enim sic accepta ex eodē S. Tho-
ma 3. parte quæstione septima articulo secun-
do ad 3. non est virtus, sed aliquid minus vir-
tute, & ideo affirmat Christum ex hoc ipso
quod omnem virtutem habuit non habuisse
continentiam, nam quidquid perfectionis di-
cit continentia, reperitur in temperantia ab-
sque imperfectione, virtutem vero temperan-
tiæ in Deipara extitisse inferius accuratè o-
stendemus.

S. Antoni-
us.

Continen-
tia ut di-
ci quid
imperfec-
tum non
fuit in De-
para.
Aristot.
& Tho.

Num pœ-

tentiæ virtute num fuerit in Deipara, ad quod
S. Antonius 4. par. tit. 15. cap. 17. § 4. respon-
det ex sententia Alberti: *Hanc virtutem perfe-
ctius fuisse in Deipara, quam in aliis viatoribus,
in quibus actus pœnitentiæ supponit aliquod pec-
catum esse, vel fuisse: ac in Deipara actus pœni-
tentiæ fuit sine presentia, vel processione culpa fia-
tis enim per modum patriæ, ubi habet alium actū,
videlicet non est dolor de commissis, sed est dese-
statio peccati sine velle peccare.* hactenus verba
S. Antonii Suarez quoque tom. 2. in 3. parte
disput. 4. lect. 2. concedit in beata Virgine pœ-
nitentiæ virtutem, quoniam (inquit) hæc non
dicit actum detestationis proprii peccati,
quem B. Virgo non exercuit, quia nihil dete-
stabile egit, sed dicit habitum, cuius fuit ca-
pax, quia capax fuit peccati, licet per diuinam
gratiam confirmata fuerit in bono: & quem-
admodum Suarez tom. 1. disput. 19. sectio. 1.
ponit in Christo pœnitentiam ad actus, qui
non dicunt imperfectionem, nimirum ad de-
testationem peccati simplicem propter vi-
tandam diuinam injuriam, eodera etiam mo-
do pœnitentia habere potest in Deipara eun-
dem actum, quem ex Alberto ponit in ea S.
Antonius, ut diximus. verum ad singulas vir-
tutes Cardinales, quæ in Deipara fuerunt de-
scendamus.

nitentia
virtus
fuerit in
Deipara.
S. Anton.

Suarez.

Prudentia
Deipara.
Offic. Eccl.

1. Reg. 25.
Ephrem.

Damasc.

Genes. 30.

Luc. 2.

Ac de eius quidem Prudentia, quæ inter
virtutes Cardinales primum sibi vendicat lo-
cum in festo Assumptionis sic canit Ecclesia?
*Virgo prudentissima, quo progredieris quasi Auro-
ra valde rutilans? Deiparæ enim figura fuit
Abigail mulier 1. Reg. 25. prudentissima, &
speciosa: Ideo Ephrem serm. de laud. Virg.
Deiparam vocat Principem omnium prudentis-
simam, & sagacissimam. & Damascenus ora-
tione 1. de Dormitione: Hanc coelastem Dei-
paræ prudentiam appellat. Sapia thesau-
rum, qua incautam Eua verbis serpentis nimum
credula simplicitatem emendavit, dum Angelo
prudenter respondit, Quomodo fiet istud? ex hac
prudencia proficiscebatur illud, quod de ea
scriptum reliquit S. Lucas cap. 2. Maria, in-
quit, conseruabat omnia verba hæc conserens in
cordo suo.*

Quod si teste Salomone Prouerb. 10. *Qui
moderatur labia sua prudentissimus est: facile
intelligemus eximiam Virginis prudentiam,
cuius loquendi parcitatem, & verecundiam
Bernardus, sermone Signum magnum egre
gè ponderat, & extollit, septies enim in sacra
Euan-*

Bernard.
Euan.